

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **Česká republika - Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
IČO: 75151537,
sídlem Lidické náměstí 899/9, 401 79 Ústí nad Labem,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje,** odbor správních činností a krajský
živnostenský úřad,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2019, č. j. KUUK/87355/2019/SCKZU-3,
JID: 105294/2019/KUUK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 12. 2019, č. j. 54 A 1/2019-32, žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2019, č. j. KUUK/87355/2019/SCKZU-3, JID: 105294/2019/KUUK, jímž žalovaný dle § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zrušil výrok IB. rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Městského úřadu Rumburk (dále jen „městský úřad“) ze dne 3. 5. 2019, č. j. PŘ-C/18171-19/5428-2017/cern-173, a řízení o nároku na náhradu škody v jejím zbytku ve výši 485 Kč žalobce zastavil. Žalobce se zároveň domáhal toho, aby soud zrušil též rozhodnutí městského úřadu.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nejprve zrekapituloval ve věci vydaná rozhodnutí správních orgánů. Nesouhlasil s tím, že řízení o zbytku náhrady škody mělo být zastaveno, neboť došlo k zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby a přestupkové jednání pachatele přestupku již nelze projednat. Byl toho názoru, že rozhodnutím žalovaného bylo zasaženo do jeho právní sféry v rozporu se zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí. Poukázal na to, že napadeným rozhodnutím mu byla de facto zapovězena jakákoli možnost domáhat se nároku u orgánu veřejné moci, a to pro vznik překážky rei iudicate. Uvedl, že v intencích přestupkového práva má institut promlčení upravený v § 30 zákona 250/2016 Sb., zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“) význam pouze v rámci veřejnoprávní části řízení a v určitém časovém úseku, a to v době od spáchání přestupku do doby než je o tomto přestupku pravomocně rozhodnuto; ve skutečnosti se tak jedná o prekluzi, kdy zaniká právo státu na potrestání pachatele přestupku. Podle názoru žalobce tak nemůže obstát tvrzení žalovaného, že uplynutím promlčecí doby dle § 32 odst. 2 písm. b) a § 30 přestupkového zákona došlo k zániku odpovědnosti za přestupek a současně i k zániku jeho práva na náhradu škody, neboť o uvedeném přestupku již bylo pravomocně rozhodnuto.
3. Namítal nesprávnost výroku IB. městského úřadu, kterým mu nebyla přiznána požadovaná náhrada škody 485 Kč z důvodu nedostatečného prokázání její výše a žalobce byl s nárokem odkázán na soud. Městský úřad konstatoval, že o celkově způsobené škodě nebyl získán přesvědčivý a nepochybný důkaz, přičemž se dále nikterak nezmiňuje o tom, jakým způsobem by žalobce mohl a měl jeho nárok na náhradu ušlého zisku ve formě mzdy údržbáře a uklízečky precizovat. V odůvodnění rozhodnutí městského úřadu žalobce spatřoval poněkud liknavý přístup městského úřadu k povinnosti jednat v souladu se zásadou materiální pravdy a následně v souladu s § 89 odst. 2 přestupkového zákona a uložit obviněnému povinnost nahradit poškozenému škodu za předpokladu splnění všech zákonných podmínek. Žalobce si byl vědom toho, že prokazování ušlého zisku patří v právní praxi k nejsložitějším otázkám, nicméně se neztotožnil s tvrzením, že by získání přesvědčivého a nepochybného důkazu vyžadovalo další a složitější dokazování, které by celé řízení již jen nežádoucně prodlužovalo. Ve vyčíslení škody ze dne 19. 7. 2017 žalobce vyčísлил opravu poškozené cely č. 1 v částce 248 Kč (cena, která odpovídá množství spotřebované barvy) a v částce 485 Kč (odpovídá součtu hodinové mzdy údržbáře a uklízečky).

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedl, že v situaci, kdy platí zákonná pravidla pro zánik odpovědnosti za přestupek, což ve své podstatě značí, zda je v čase stále možné a dovolené o něm meritorně rozhodnout (v podobě výroku o vině a trestu), je potřeba stejná pravidla aplikovat na výrok odvislý, kterým je výrok o náhradě škody. Adhezní řízení netvoří samostatnou, formálně, časově či jinak oddělenou část Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přestupkového řízení; tedy aby poškozený dosáhl svého práva na zaplacení škody, musí absolvovat celé přestupkové řízení až do vydání pravomocného rozhodnutí, přičemž nemá jistotu, zda jej správní orgán s jeho uplatněným nárokem neodkáže na občanskoprávní či jin řízení nebo jako v daném případě nedojde k zastavení řízení ze zákonných důvodů. Žalovaný odkázal na závěry konzultačního dne pořádaného Ministerstvem vnitra (zápis z 11. 6. 2013, str. 49), které žalovaný citoval. Byl toho názoru, že žalobci rozhodnutím o zastavení nebyla odepřena spravedlnost, neboť mu nic nebrání v tom, aby nárok uplatnil v občanskoprávním řízení. Zdůraznil, že adhezní řízení bylo vedeno souběžně s přestupkovým řízením a že řízení o nároku na náhradu škody by mělo vedeno s nižšími procesními náklady v rámci řízení o přestupku. Toto se projevuje v omezených možnostech provádět dokazování za účelem prokázání takového nároku zejména z časového hlediska či složitosti dokazování. Poznamenal, že pokud by zjišťování škody vedlo ke značným průtahům v řízení, správní orgán odkáže poškozeného s jeho nárokem na soud. Poukázal na to, že městský úřad dospěl k závěru, že žalobce svou škodu neprokázal. Žalovaný se odvolací námitkou proti tomuto závěru městského úřadu v napadeném rozhodnutí nezabýval, neboť řízení bylo zastaveno a již nebyl prostor se s touto námitkou vypořádat.

Replika k vyjádření žalovaného

5. V replice k vyjádření žalovaného žalobce zdůraznil, že adhezní řízení je sice součástí řízení o přestupku, avšak dle názoru žalobce by neměla být opomenuta skutečnost, že se jedná o řízení o soukromoprávních nárocích poškozeného vůči obviněnému. Dle názoru žalobce by např. neměla být v adhezním řízení uplatněna zásada *in dubio pro reo*, jelikož se nejedná o řízení o uložení trestu, nýbrž o řízení o povinnosti nahradit škodu způsobenou zaviněným protiprávním jednáním obviněného.

Další podání žalobce

6. Žalobce v podání ze dne 11. 2. 2021 uvedl, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2020, č. j. 5 As 27/2020-22, není v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, jelikož předmětná zásadní otázka, tj. vliv uplynutí promlčecí lhůty pro rozhodnutí o přestupku na možnost rozhodnutí o nároku poškozeného na náhradu škody způsobené v souvislosti se spácháním přestupku, nebyla dle žalobci dostupných informací nikdy dříve Nejvyšším správním soudem řešena takovým způsobem, jakým tuto otázku vyřešil senát Nejvyššího správního soudu v předmětném rozsudku, protože se jedná o překvapivé rozhodnutí, o jehož správnosti a zákonnosti žalobce zásadním způsobem pochybuje. Názor vyjádřený Nejvyšším správním soudem je tedy v přímém rozporu se zněním přestupkového zákona, a nelze tedy s odkazem na čl. 82 odst. 1 ve spojení s čl. 95 odst. 1 Ústavy trvat na tom, aby Krajský soud v Ústí nad Labem postupoval v tomto případě v souladu s § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a respektoval závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v dotčeném rozsudku. Následování právního názoru vyjádřeného Nejvyšším správním soudem krajským soudem by tedy bylo dle názoru žalobce projevem přepjatého formalismu při slepém respektování § 110 odst. 4 s. ř. s. bez zřetele na ústavu a znění přestupkového zákona. Žalobce byl toho názoru, že právním názorem vyjádřeným v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu došlo k zásahu do moci zákonodárné 1. extenzivním výkladem možnosti správního orgánu odkázat poškozeného s jeho nárokem na náhradu škody vzniklé v souvislosti se spáchaným přestupkem nad rámec důvodů Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uvedených v § 89 přestupkového zákona, 2. restriktivním výkladem možnosti pokračování řízení o nároku poškozeného na náhradu škody vzniklé v souvislosti se spáchaným přestupkem po právní moci rozhodnutí o vině a trestu za daný přestupek v rozporu s § 96 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona, a 3. nepřípustným užitím subsidiarity správního řádu v otázce možnosti zastavení řízení o náhradě škody v rámci přestupkového řízení, přes komplexnost úpravy tohoto institutu v přestupkovém zákoně, coby speciální právní normy.

Ústní jednání

7. Pověřený pracovník žalobce při jednání konaném dne 17. 3. 2021 uvedl, že žalobce nesouhlasí s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 27/2020-22. Konstatoval, že žalobce má několik možností jak uplatňovat náhradu škody, zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu mu však odpírá právo uplatňovat náhradu škody v adhezním řízení jako jeden z možných právních prostředků, které má žalobce k dispozici. Upozornil na § 30 přestupkového zákona, který určuje lhůtu pro vyslovení viny uložení trestu, nezbavuje správní orgány povinnosti rozhodnout o nároku poškozeného na náhradu škody. Uvedl, že cílem přestupkového zákona není pouze potrestání pachatele, nýbrž i to, aby byl pachatel veden k tomu, aby nahradil způsobenou škodu. Nelze proto tvrdit, že cíl přestupkového řízení byl v daném případě dosažen. Zdůraznil, že Nejvyšší správní soud neuvedl žádný důvod, proč by žádost žalobce o náhradu škody byla bezpředmětná, bezpředmětnost v žádosti žalobce netvrdil ani žalovaný v napadeném rozhodnutí. Uvedl, že rozsudek Nejvyššího správního soudu vysílá signál, že pokud poškozený plní své povinnosti v rámci přestupkového řízení, přičemž správní orgán dělá chyby v průběhu řízení, nemá cenu vést řízení a odvolávat se, neboť se bude muset vždy obrátit na civilní soudy. Poukázal na to, že v žalobou napadeném rozhodnutí není uveden odkaz na § 66 správního řádu, argumentaci týkající se zastavení adhezního řízení dle daného ustanovení správního řádu za žalovaného vytvořil Nejvyšší správní soud. Dále odkázal na znění § 90 odst. 4 správního řádu, který nebyl v rozhodnutí žalovaného zcela respektován. Požádal soud o to, aby se v rozsudku vyjádřil k možnosti žalobce uplatňovat v rámci náhrady škody i mzdu či plat pracovníků žalobce, které byly vynaloženy v souvislosti s odstraňováním vzniklé škody.
8. Pověřená pracovnice žalovaného při stejném jednání konstatovala, že poškozený má dvě možnosti jak uplatňovat nárok na náhradu škody, a to buď prostřednictvím adhezního řízení, nebo prostřednictvím žaloby u civilního soudu. V adhezním řízení jsou však správní orgány povinny respektovat právní úpravu, která vymezuje dobu, po kterou je možné rozhodnout. Poznamenala, že i v případě, pokud by došlo ke zrušení napadeného rozhodnutí z procesních důvodů, nemohl by žalovaný rozhodnout jinak než v adhezním řízení.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud se musel nejprve zabývat rozsahem přezkumu v dané věci, přičemž dospěl k závěru, že se nemůže zabývat tvrzením žalobce o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, spočívajícím v nevypořádání se s odvolacími námitkami, stejně jako s tím, že se žalovaný nevypořádal s důkazy, které žalobce navrhoval v odvolacím řízení. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. je možno rozšiřovat žalobní body ve lhůtě pro podání žaloby. Uvedené námitky byly vzneseny poprvé až při jednání soudu dne 9. 12. 2019, tedy dávno po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s., která uplynula již dne 27. 8. 2019. Namítané vady pak nejsou vadami, ke kterým by soud mohl přihlížet z úřední povinnosti, neboť tvrzená nepřezkoumatelnost rozhodně nebránila věcnému přezkumu rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 Afs 157/2004-70; usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, www.nssoud.cz). Nad rámec potřebného odůvodnění soud konstatuje, že rozhodnutí žalovaného, jakkoliv je stručné, obsahuje stěžejní argumentaci, že možnost posouzení nároku na náhradu škody byla ohrazena uplynutím doby, tj. dnem 16. 5. 2019, jak ostatně konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 12. 2020, č. j. 5 As 27/2020-22, v bodě 23.
12. Soud upozorňuje, že ve věci již jednou rozhodoval rozsudkem ze dne 16. 12. 2019, č. j. 54 A 1/2019-32, jímž pro nezákonnost zrušil žalobou napadené rozhodnutí a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů soudního řízení. Tento rozsudek zdejšího soudu Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 12. 2020, č. j. 5 As 27/2020-22, zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem ve zmíněném rozsudku jsou pro zdejší soud závazné a zdejší soud je plně respektuje.
13. Poté se soud zaměřil na stěžejní námitky žalobce týkající se nesprávnosti závěru žalovaného, že dne 16. 5. 2019 došlo k zániku odpovědnosti za přestupek a z tohoto důvodu již nelze nárok žalobce na náhradu škody projednat.
14. Podle § 29 písm. a) přestupkového zákona *odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby*. Podle § 30 písm. a) téhož zákona *promlčecí doba činí 1 rok*.
15. Podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žádost se stala zjevně bezpředmětnou*.
16. Pro posouzení otázky promlčení odpovědnosti za přestupek je nutné rekapitulovat přestupkové řízení ve věci obviněného S. V. Rozhodnutím městského úřadu ze dne 23. 4. 2018, č. j. PŘ-C/16403-18/5428-2017/neck-173, byl S. V., nar. ..., uznán vinným ze spáchání přestupku proti majetku podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se dopustil úmyslným způsobením škody na cizím majetku poškozením věci z takového majetku tím, že dne 5. 7. 2017 v době od 19:00 hod.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

do 19:30 hod. v Rumburku, v ul. Tř. 9. května 406, v budově Obvodního oddělení Policie České republiky, úmyslně poškodil policejní celu č. 1, když na pravé stěně poškrábal ochranný voděodolný nátěr na ploše o rozměrech 160 x 55 cm, a dále na dvou místech odrolil omítku na plochách o rozměrech 7 x 7 cm a 12 x 20 cm, čímž žalobci způsobil majetkovou škodu ve výši 733 Kč. Dále obviněnému byla dle § 89 odst. 2 přestupkového zákona uložena povinnost nahradit žalobci způsobenou škodu v plné nárokové výši, tj. ve výši 733 Kč. Výrok o vině jmenovaného byl následně potvrzen rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 8. 2018, č. j. 1307/SCKZU/2018-7; žalovaný tímto rozhodnutím žalobci přiznal náhradu škody 248 Kč, přičemž se zbytkem nároku ve výši 485 Kč byl žalobce odkázán na civilní soud. Proti tomuto rozhodnutí žalobce uplatnil podnět k provedení přezkumného řízení, na jehož základě Ministerstvo vnitra vydalo dne 16. 10. 2018 rozhodnutí č. j. MV-107893-2/VS-2018. Toto rozhodnutí ministr vnitra rozhodnutím ze dne 1. 2. 2019, č. j. MV-141757-3/SO-2018, pro nezákonnost zrušil a věc vrátil Ministerstvu vnitra k opětovnému projednání. Následně Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 25. 2. 2019, č. j. MV-107893-8/VS-2018, změnilo výrok I. rozhodnutí žalovaného tak, že zrušil výrok IV a výrok V, třetí odrážka, rozhodnutí městského úřadu ze dne 23. 4. 2018, č. j. PŘ-C/16403-18/5428-2017/neck-173, a věc v části týkající se řízení o náhradě škody žalobci vrátil městskému úřadu k novému projednání. Rozhodnutím městského úřadu ze dne 3. 5. 2019, č. j. PŘ-C/18171-19/5428-2017/cern-173, byla obviněnému na základě výroku IA. uložena povinnost nahradit žalobci způsobenou škodu ve výši 248 Kč a podle výroku IB. byl žalobce ve zbytku uplatněného nároku na náhradu škody ve výši 485 Kč odkázán na soud, neboť výše této části škody nebyla spolehlivě zjištěna. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí. Pro projednávanou věc je stěžejní, že výroky I a II rozhodnutí městského úřadu ze dne 23. 4. 2018, č. j. PŘ-C/16403-18/5428-2017/neck-173, o vině obviněného a pokutě ve výši 5 000 Kč, která mu byla uložena, nabylo právní moci dne 7. 8. 2018.

17. Z uvedené vyplývá, že ke spáchání přestupku obviněným došlo dne 5. 7. 2017. Promlčecí doba tudíž začala běžet 6. 7. 2017, tj. dnem následujícím po dni spáchání přestupku. Vydáním rozhodnutí městského úřadu ze dne 23. 4. 2018, č. j. PŘ-C/16403-18/5428-2017/neck-173, došlo k přerušení promlčecí doby, čímž promlčecí doba začala znova běžet. Jestliže výrok o vině a trestu obviněného S. V. nabyl právní moci dne 7. 8. 2018, nemohlo dojít dne 16. 5. 2019 k zániku odpovědnosti za přestupek S. V. Závěr žalovaného, že dne 16. 5. 2019 zanikla odpovědnost obviněného za uvedený přestupek, byl tudíž nesprávný
18. V dané věci je nicméně nezbytné upozornit na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v již zmiňovaném rozsudku č. j. 5 As 27/2020-22. V něm uvedl, že „*uplynutí doby, která by jinak způsobila zánik odpovědnosti za přestupek, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto, tedy brání pokračování v řízení o náhradě škody za přestupek. Jiný postup by se přičil povaze tohoto řízení, neboť jeho další samostatné vedení je z povahy věci vyloučeno a zároveň by nijak nepřispívalo k dosažení cíle přestupkového řízení; toho ostatně již v posuzované věci dosaženo bylo, a to vydáním pravomocného rozhodnutí o přestupku. Nejvyšší správní soud tedy dospěl s ohledem na účel přestupkového řízení a povahu adhezního řízení, a zejména s ohledem na možnost poškozeného uplatnit svůj nárok na náhradu škody způsobenou přestupkovou činností v řízení před civilními soudy k závěru, že tento nárok nelze projednávat a nelze o něm rozhodnout po uplynutí doby stanovené k pravomocnému rozhodnutí o přestupku. Přestupkové řízení totiž není možné vést výhradně za účelem rozhodnutí o náhradě škody, které není jeho primárním cílem ani smyslem; tím je rozhodování o vině a trestu*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obviněného. I zde obdobně jako v trestním řízení platí, že zájem poškozeného na uspokojení jeho nároku, který uplatnil v adhezním řízení, nesmí předcházet hledisku preferujícímu dosažení primárního účelu trestního řízení (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 30 Cdo 987/2015). Uplynutím promlčecí doby dle § 30 přestupkového zákona proto za popsané situace dojde k zániku povinnosti správního orgánu projednat uplatněný nárok na náhradu škody, o němž dosud pravomocně rozhodnuto nebylo.

19. Bylo-li rozhodnutí městského úřadu ze dne 23. 4. 2018 ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správní řádu vydáno („vypraveno“) dne 16. 5. 2018, čímž zároveň došlo k přerušení roční promlčecí doby a započetí jejího nového běhu (§ 30, § 32 odst. 2 přestupkového zákona), možnost posouzení nároku na náhradu škody byla ohraničena uplynutím uvedené doby, tj. dnem 16. 5. 2019, jak správně uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí. Uplynutím této doby tak má ve vztahu k adheznímu řízení za následek povinnost správního orgánu za subsidiární aplikace správního řádu rozhodnout o zastavení této části přestupkového řízení, neboť se jedná o skutečnost, která brání jeho dalšímu pokračování. Uplynutím této doby se totiž uplatněný nárok poškozeného, o němž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, stane ve vztahu k řízení o přestupku zjevně bezpředmětným, což je důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu (správní orgán v přestupkovém řízení o náhradě škody nerozhoduje z úřední povinnosti, ale jen pokud poškozený takový nárok uplatní; adhezní řízení má tak povahu řízení o žádosti).“
20. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku č. j. 5 As 27/2020-22 konstatuje, že uplynutím doby (v posuzovaném případě byla doba ohraničena dnem 16. 5. 2019), která by jinak způsobila zánik odpovědnosti za přestupek, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto, se uplatněný nárok poškozeného, o němž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, stane ve vztahu k řízení o přestupku zjevně bezpředmětným, což je důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Z toho je zřejmé, že žalovaný rozhodl správně, pokud rozhodl o tom, že se řízení o náhradě škody v jejím zbytku ve výši 485 Kč zastavuje.
21. Se zřetelem k výše popsanému se soud nezabýval dalšími námitkami žalobce, neboť to bylo pro posouzení věci bezpředmětné. Soud se ani nezabýval požadavkem žalobce vysloveným při jednání soudu dne 17. 3. 2021, aby se vyjádřil k možnosti žalobce uplatňovat v rámci náhrady škody i mzdu či plat pracovníků žalobce, které byly vynaloženy v souvislosti s odstraňováním vzniklé škody, neboť řešení dané otázky nesouvisí s předmětem tohoto sporu.
22. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první a § 110 odst. 4 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady, a to ani v souvislosti s řízením o kasační stížnosti, nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 12. 2019, č. j. 54 A 1/2019-32.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. března 2021

Mgr. Ladislav Vaško, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.